

rafoman

Studentský internetový magazín Gymnasia
Strakonice

Ctrl+klepnutí otevřete odkaz

<http://www.m-grafoman.cz>

První vydání z papíru a ingoustu /a naší krve/

Ideální student navštěvuje Gymnasium Strakonice

Ideální student je nad~~x~~aný

Ideální student ovládá pravopis

Ideální student mluví pravdu

Ideální student rád cvičí, zpívá, kreslí a hraje si

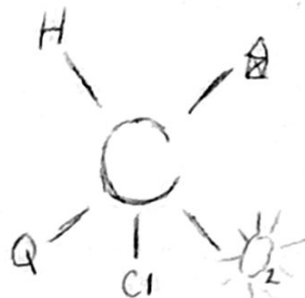
Ideální student přemýšlí a je osobností /ale ne moc, aby to nebránilo
chodu školy/

My jsme ideální studenti /ale ne moc, aby nám to nebránilo
přemýšlet a být osobnostmi/

Grafoman totiž ví, že

$$\frac{4}{0} = \text{banana}$$

Grafoman rovněž ví, že

A krom toho má Grafoman samozřejmě rád zvířátka

Váš Ševretraktor

Koruna! (žurnalistické okénko členů Klubu nadraných dětí)

Gymnázium Strakonice. Místo, které se vždy zdálo být od mafiánských praktik oprostěno. Místo, které se vždy jevilo být čisté jako

vzdělání, jež poskytuje. Nyní se však začíná halit do šerosvitu strakonického podsvětí.

Všichni jistě víte o tabulce u vchodu školy, která upozorňuje na proběhlou akci „Snížení energetické náročnosti Gymnázia Strakonice“. Všechno je zde dopodrobna rozepsané - přiznaná částka činí 14 054 215 korun, pod tím se můžeme dočíst, že Evropská unie přispěla na akci 11 946 083 Kč, JFŽP ČR 702 711 Kč a kraj 1 405 422 Kč. Jak jste si jistě vypočetli, finance nesouhlasí!

A my se tedy ptáme: kam se poděla ta jedna koruna?!

Jakmile jsem si toho všiml, začal jsem okamžitě pátrat. Kolegové z redakce mě s tím poslali do háje, ale moje první cesta vedla za ekonomkou Libuší Příbylovou. Vrazil jsem do její kanceláře a okamžitě na ní vytáhl fakta, až nevěděla, kde jí hlava stojí. Pan ředitel Hlava skutečně zrovna ve škole nebyl, takže nebylo možné se na něj obrátit.

Od začátku bylo jasné, že tato koruna může být v kapse kteréhokoli zaměstnance školy, od uklízeček a kuchařek přes učitele až po facility managera (promiň, Milane). Moje podezření padlo i na netransparentní

financování maturitních plesů. Tuto variantu (stejně jako podporu Lukoilu) však všechny maturitní třídy kategoricky odmítly.

Když jsem napsal na kraj, přišla mi odpověď: „Vážený pane Kšando, případ je ve fázi prošetřování.“ Když jsem napsal do sídla Evropské unie v Bruselu, odpověděli mi něco anglicky.

V oficiálních kruzích jsem se nic nedozvěděl, nezbývalo tedy než se spojit s podsvětím. Kmotr strakonické mafie mě přijal ve své tajné rezidenci pod Kuřidlem. Když jsem mu vyjevil, o co jde, řekl: „V téhle špině já nejedu! Je to fušeřina. Když já zpronevřuju, tak inkriminované účetnictví většinou nikam nevyvážuju. Ten člověk musel být fakt hlava!“ Požádal jsem ho, aby to rozvedl. „Není co rozvádět“ odvětil. „Ale chcete-li radu, v našem řemesle se říká, že ryba vždycky smrdí od hlavy.“ Tolik hlas podsvětí.

Pravdou zůstává, že poslední místo, které ještě nebylo prozkoumáno, je ředitelna. Nejvyšší se ve škole bohužel moc neobjevuje, možná už si někde užívá za zpronevřené peníze. Možná je to ale taky úplně jinak! V určitých kruzích se říká, že pan ředitel nás chce překvapit a založil tajný fond na výstavbu tělocvičny. Musím říct, že tato varianta by ho šlechtila. Ještě pár takových akcí jako „Snížení energetické náročnosti Gymnázia Strakonice“ a tělocvična může klidně stát.

J. X. Kšanda

Rovnice kontinuity (Fejeton)

Princip je v celku jasný: čím menší průřez potrubí, tím větší rychlost protékající látky. Jen tak můžeme zachovat plynulost proudění. Pochopily to tekutiny, pochopily to dokonce i plyny, jen lidem to nedochází. Zažíváme to denně, všichni – bez rozdílu pohlaví i postavení. Musíme tudy projít. Tak například školní chodba. Blížíme se ke schodům a podvědomě zpomalujeme. Čekáme frontu, i když se zatím žádná netvoří. Někteří se dokonce zastaví, protože považují nejužší místo chodby za ideální k rozhovoru. Ocitáme se na schodišti, kde nás nezachrání nic. Přednost zprava ani pravidlo zipu nikomu nic neříká a gentlemanství se zde nepěstuje. Marné jsou i snahy použít živý štít v podobě spolužáka, kterého chytíte do kravaty a tlačíte před sebou (vázně, sekundáni jsou schopni úplně všeho). Existuje jen jediné řešení. Vzít fyziku na milost a uplatnit ji v běžném životě. Všechno nejsou jen zbytečné vzorečky. Pochopily to i molekuly vody, tak proč ne studenti gymnázia? A proto: Zrychleme!

Růžena Jirsová

Beseda s Tomášem Sedláčkem - podstata společnosti v šedesáti minutách (reportáž)

Pokud mě naše škola v letošním roce něčím opravdu potěšila, byla to právě beseda s Tomášem Sedláčkem, jež se odehrála dnes 29. května ve školním klubu. Pan Sedláček je známým českým ekonomem. Okruh jeho zájmu se nesoustřeďuje pouze na ekonomii, poznatky ekonomické konfrontuje se svými vědomostmi filosofickými, psychologickými, sociologickými apod. Tím větší je škoda, že prostor pro jeho přednášku i pro všechny dotazy byl pouze hodinový.

Ani původně zamýšlené dvě vyučovací hodiny by nestačily. Důvodem zkrácení byl jeho pozdní příjezd a potom jeho neochota pokračovat i po plánovaném konci. Přitom bylo na co se ptát a pan Sedláček skutečně měl co říct. Tím se podstatně lišil nejen od mnoha řečníků, kteří navštívili Gymnázium Strakonice, ale i od mnoha rétorů v našich politických a kulturních kruzích.

Po krátkém představení od pana ředitele skočil přednášející rovnou do problému. Otevřel téma celosvětové hospodářské krize, přičemž na ni (jak je u něho dobrým zvykem) aplikoval své znalosti z jiných oborů. Hospodářský průběh přirovnal k maniodepresi – střídající se stavy chorobné deprese a chorobné mánie. Poznamenal, že my se snažíme léčit pouze deprese, zatímco mánie naopak necháváme bujet. Tento jev kdysi na jiné přednášce dokládal biblickým příběhem o Josefovi a faraonově snu.

V příběhu se píše, že se faraonovi zdálo o sedmi letech blahobytu a následujících sedmi letech bídy. Josef králi poradil, aby během doby blahobytu schovával přebytky a nepropadal mamonu - pravděpodobně jedna z

prvních ekonomických pouček. Král ve starověku poslechl a díky tomu se Egyptu podařilo oněch sedm neúrodných let celkem bez úhony přestát. Za to my v jednadvacátém století jsme na to ohled nebrali.

Nemůžeme léčit pouze dopady této maniodepresivní psychózy – tedy krizi. Je třeba se zaobírat příčinou. Peníze jsou sluhou, který se postupně proměnil v našeho pána. Společnost se oddala penězům a v momentě, kdy se člověk něčemu oddá, ztrácí nad tím kontrolu. Zhruba taková přirovnání pan Sedláček v úvodu použil.

Jeho fascinace Bibli se projevila i dnes. Seznámil nás s tím, že ve staré řečtině, v níž byla Bible napsána, je stejný výraz pro slovo hřích i pro slovo dluh. Spojitost mezi dnešní ekonomikou a Bibli si tedy můžeme lehce uvědomit, když si vezmeme například nějaké finanční noviny a každé slovo „dluh“ zde nahradíme slovem „hřích“. Použil příklad: „Řecko už dále nemůže nést svůj „hřích“ potřebuje někoho, kdo by za ně tento „hřích“ smazal, čili potřebuje vykupitele.“ Jde to i naopak. O kolik konkrétněji najednou zní modlitba: „...a odpusť nám naše „dluhy“, jakož i my odpouštíme našim „dlužníkům“... Odpustit hřích – co to je? Ale odpustit dluh už je konkrétní úkon, o němž všichni dobře víme, co znamená.

Pak přišel prostor pro dotazy. Počáteční ticho jsem se pokusil prolomit otázkou na jeho postoj ohledně EU. Problematiku kolem Evropské unie vyložil podle mě mnohem srozumitelněji a přesvědčivěji než pan Kára, jehož přednášku jsme absolvovali naposled, přestože mnohdy používal podobné nebo související argumenty.

Potom už se dotazy vršily, bohužel se do 14:05, kdy měla přednáška oficiálně skončit, příliš navrší nestačily. Forma dotazů se začala postupně blížit spíše příspěvkům, takže se rozvinula (na poměry gymnaziální besedy) téměř až diskuse. Hovořilo se o zavedení eura nebo o tom, zda je pravda, že krizové podmínky napomáhají diktaturám. Pan Sedláček s tím polemizoval, obecně to podle něj v dnešní době neplatí. Za pravdu dal lrče

Knetlové. Mluvila o dopadu krize na samotného člověka, o tom, že mnohdy až krize nám může dát podnět k nějaké činnosti na sebezdokonalení.

Kdybych měl shrnout, jaký přínos pro nás tahle beseda měla, samotná fakta a nabyté znalosti bych kladl až na druhé místo. Mnohem přínosnějším shledávám, že jsme dostali možnost nahlédnout do myšlení člověka, kterého bych se díky jeho názorům a charismatu nebál označit jako osobnost. Žijeme v době zoufalého nedostatku osobnosti a ikon, které by nás mohli pozitivně ovlivňovat. Bylo to i vidět – po konci přednášky si řada lidí šla pro podpis nebo se s ním nechávala fotit. Považuji to za krásný úkaz „náboženského hladu“ po nějaké ikoně, ke které bychom se mohli vztahovat, tedy po nějakém tom vykupiteli, jenž zaplatí naše dluhy. Tomáš Sedláček naše dluhy pravděpodobně nezaplatí, ale může nám alespoň poradit jak.

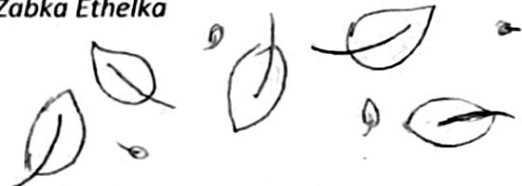
Jan Mrázek

Hlavou proti zdi

(Žurnalistické okénko členů Klubu nadraných dětí)

Gymnáziem se šíří zpráva, že příští pondělí bude mít v tělocvičně školy kardinál Richelieu přednášku na téma „Zhroutení středověkého univerzálního konceptu mravnosti a jeho nahrazení logikou státního zájmu“. Tato informace je zjevně nepravdivá. Podezřelé není to, že je kardinál už více než 370 let po smrti (moderní medicína umí zázraky a v šoubyznysu není vstávání z hrobu ojedinělým jevem), ale spíše fakt, že nemáme tělocvičnu.

Žabka Ethelka

Žluť kontra modř

aneb Trocha toho ruralismu

Země polepená asfaltovou páskou.

Pot. Tep na 200.

Brzdím.

Odhazují kolo do škarpy.

Nořím se do žlutých dun, z nichž se občas šklebí plevelnaté cákance zelené.

Vítr ženoucí vousaté vlny k východu.

Ššššchmm.

Čtyřdobé údery do vozovky.

Ššššchmm. Ššššchmm.

Dvojitá porce bušících pístů.

Na horizontu soupeří žluť a modř.

Klasy koušou. Ššššchmm.

Klasy škrábou.

Koleje spokojených zemědělců se sbíhají v nekonečnu.

Praskání. Zpěv ptractva...

Dupu po práci stovek předešlých.

Ššššchmm.

Po pohřbených srpech a zrezlých radlicích.

Uklidňující šumění.

Žluť přechází v rez... Jo, zrzek, těch je málo.

Ššššchmm. Pachuť poslední soulože. Ššššchmm.

Mostek. Kříž s uraženým letopočtem.

Ššššchmm.

Modlitba k zesnulým.

Ššššchmm.

Modlitba zesnulých.

Ššššchmm.

Modlitba k...

Šššš...

Močím.

Klepu třikrát.

Martin Kuncl

Postcrossing (Pro volný čas)

Oko za oko, zub za zub a pohlednice za pohlednici. Jednoduchý princip, na kterém je vystavěn tento vcelku nenápadný, ale zajímavý internetový projekt. Postcrossing zaujme nejen sběratele pohledů a známek, ale hlavně také zájemce o cizí kultury, jazyky a možná tak trochu i cestovatele.

Jak už jste možná pochopili z názvu „Postcrossing“, zmiňovaný projekt se točí kolem posílání pohlednic. Na poprvé to může znít jako zábava pro znučené důchodce, ale kupodivu na <http://www.postcrossing.cz> jsou zaregistrováni lidé od 13letých teenagerů (a mladších) přes knihovnické kroužky až po již zmiňované seniory, a to v poměrně vyváženém poměru.

Jak je to možné? Těžko říct. Možná pro ten výraz ve tváři, který mají pracovníci na poště, když jim oznámíte, že chcete poslat jeden pohled na Taiwan, druhý do Ameriky, třetí do Malajsie a čtvrtý „jen“ do Nizozemí. Možná proto, když vám jednou přijde jeden pohled s Malajsie s fotkou tradičních proutěných výrobků, a pak zase objevíte ve schránce druhý z Anglie, na kterém je fotka z vašeho oblíbeného seriálu a vy se pak celý den zubíte jako blbeček. Možná kvůli těm několika větám, které vám na druhou stranu lepší či horší angličtinou píšou lidé z celého světa.

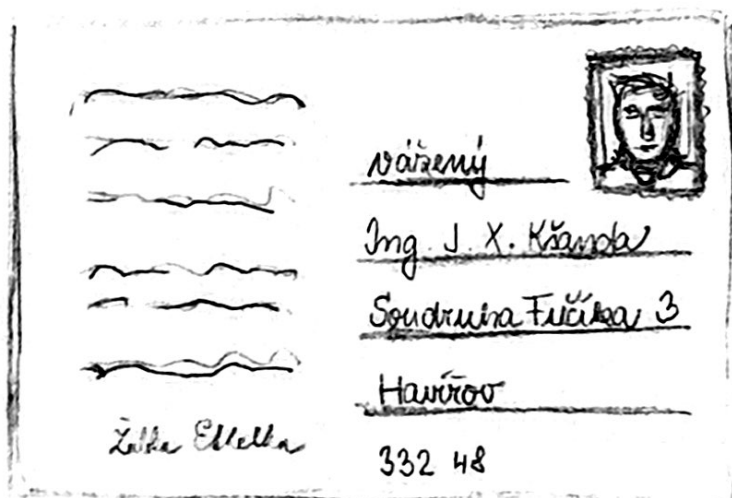
Tak či tak „za dvacku“ (kterou přibližně stojí poštovní známka) se váš pohled podívá kolem světa a někomu tam třeba udělá radost. A za nějaký čas na vás bude ve schránce čekat překvapení – pohled zase od úplně jiného člověka, dost možná ze zase opačného konce zeměkoule. A pokud by vás snad mrzelo, že pohledy dostáváte od stále jiných lidí, je možné přes Postcrossing někoho o to požádat a dopisovat/vyměňovat si pohledy s ním přímo. Ale to spíš patří k věcem, které objevíte až přímo na již zmiňované stránce.

A proč vlastně začít s Postcrossingem?

- Procvičíte si jazyky – nejčastěji angličtinu, ale pokud budete posílat pohled třeba do Německa nebo Rakouska, určitě uděláte tomu druhému radost, když mu napíšete v jeho mateřštině.
- Poznáte nové lidi – a to z celého světa. Nemusíte hned s každým navazovat kontakt, ale psát si s někým z jiné země je rozhodně zajímavá zkušenost a může vám přinést nové pohledy na život kolem vás.
- Tak trochu se procvičíte v zeměpise – po zaregistrování pohlednice se vám ukáže mapka, ukazující pouť pohlednice a kde se dané země nachází. Příští slepou mapu máte v kapse!
- Podpoříte naši ekonomiku – lépe řečeno Českou poštu, která díky čím dál větší oblíbenosti elektronické pošty ztrácí na příjmech. Vy jí posláním pohledů podpoříte a to je přeci záslužný, vlastenecký čin.

Ať už budete pohledy posílat babičce nebo třeba zkusíte Postcrossing, přeji vám hodně štěstí, pohotové pošťáky a stoprocentní úspěšnost.

Magdaléna Piherová

Úřední procedura (Fejeton)

Jednoho krásného slunečného dne, kdy venku mrzlo, až praštělo, přišla mi úřední obálka s modrým pruhem. Pln rozechvění jsem ji otevřel v očekávání, co že mi to páni z radnice chtějí. Ukázalo se, že jde o pozvánku k pravidelnému přeškatulkování.

Když venku tak krásně praštělo, řekl jsem si, že to sfouknu hned a vydal se na úřad. Ostatní lidé asi nebyli počásím a obsílkami tak nadšeni jako já, protože budova zela prázdnotou. Taky dobře, pomyslel jsem si. Aspoň nebudu dlouho čekat.

A skutečně, čtyři hodinky utekly jako voda a do své péče si mne vzal jeden velmi milý úředník.

„Vaše jméno?“ začal okamžitě s procedurou.

„Martin Klecán,“ představil jsem se.

Muž přede mnou chvíli rozpačitě kousal propisovačku. „Máte docela neobvyklé příjmení,“ pravil nakonec, „odteď budete Martin Novák.“

Než jsem stačil cokoli namítnout, byl jsem odveden do místnosti, kde už čekala dřevěná bedna.

„Tak mi tam na zkoušku vlezte, pane Novák, ať vidím, jak vám ta škatule sedí.“

Sotva jsem přehodil nohu přes bočnici, už měl námitek. „Vy do toho lezete jako do lodi,“ durdil se. „To musíte takhle,“ prohlásil a předvedl takovou polohu, že by se za ni nemusel stydět ani cvičený jogín. „Jinak se sem nevejdete,“ poučoval, vylézaje z bedny.

Zkusil jsem jej napodobit, ale prostě to nešlo. „Ohněte trochu ty záda,“ rozčiloval se. Ohýbal jsem se, seč mi záda a síly stačily, avšak marno. „To nepůjde,“ konstatoval úředník. „Kterou rukou píšete?“

„Pravou, proč se ptáte?“

Místo odpovědi tasil pilku a jal se nebohou končetinu řezat. „Teď už by to mělo jít,“ pravil spokojeně, odhazujíc pahýl kamsi do kouta. V duchu jsem se s nebohou pravačkou rozloučil. Tolik krásného jsme spolu prožili...

Problém byl nicméně odstraněn a já se do bedny nasoukal. Nutno přiznat, že mi bylo vydatně pomozeno instalatérským zvonem, kdy malý despota používal gumovou část ke

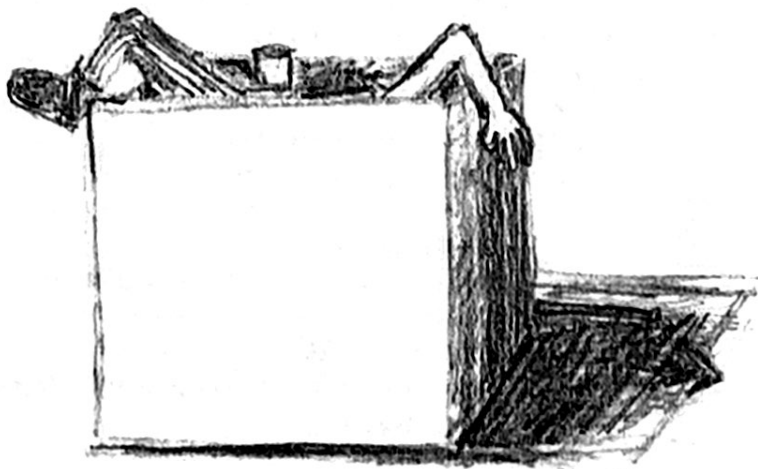
šťouchání stejně vydatně, jako tu dřevěnou k drčení kostí.

„Výborně, výborně,“ pochvaloval si ouřada a obcházel kolem mne. „Teď už vás jen hodím na váhu a bude.“

Jakýmsi mně neznámým způsobem, který dle mého soudu hraničil skoro s černou magií, jsem byl přemístěn do místnosti s váhou.

„Sakra, chlape, s váma jsou problémy,“ odfrkl si byrokrat, když zkontroloval, kolik decimálka ukazuje. „Máte třicet deka navíc.“ Chvilí si mnul bradu, a pak zavelel: „Vylezte.“

Když jsem se vysoukal ze škatule, přiskočil ke mně se lžící. „Těch třicet deka někde musíme ubrat,“ vysvětloval. „Nejsnazší je prostě vydlabat trochu mozku.“

Opět přišla ke slovu pilka, kteroužto muž provedl operaci starou jako lidstvo samo – trepanaci lebky. Když mi vybíral oněch přebytečných tři sta gramů mozkové hmoty z hlavy, vesele si pobrukoval. Šedivé neurony pleskaly do jakési nádoby. Letmo jsem zahlédl, že jsem zdaleka nebyl sám, kdo měl pár deka navíc. Takové škody, napadlo mne. Tohle někomu nacpat do hlavy, mohl zastat celý CERN sám.

„Nepřemýšlet!“ ozval se úředník nakvašeně. „Probíjíte!“ Dalších pár minut štupeval mou nebohou hlavu, a pak mne opět hodil na váhu. „Hned je to lepší,“ prohlásil

spokojeně. „Tak teď už splňujete všechny požadavky. Vylezte a tady mi to podepište.“

Když jsem namítl, že mi uřízl pravičku, zamračil se, prohlásil cosi o zatracených inteligentech, a nakonec mi namočil levý palec do inkoustu. „Prostě to tu obtiskněte a hotovo.“

Což jsem taky milerád učinil.

Doma jsem se pohodlně rozvalil do křesla, pustil si televizi a liboval si, jak hladce to všechno šlo. Byl jsem spokojený, že jsem opět standardní občan a mohu si užívat všech výhod svého postavení...

Martin Klecán

Co je to spooning? *(Žurnalistické okénko členů Klubu nadraných dětí-Spooning)*

Vázení přátelé, v dnešní složité době hledá člověk oporu, nějaký záchytný bod. Něco, o co se může opřít. A přitom východisko máme přímo před sebou každý den. Jde o věc nenápadnou, avšak již několik staletí skvěle plní svůj účel.

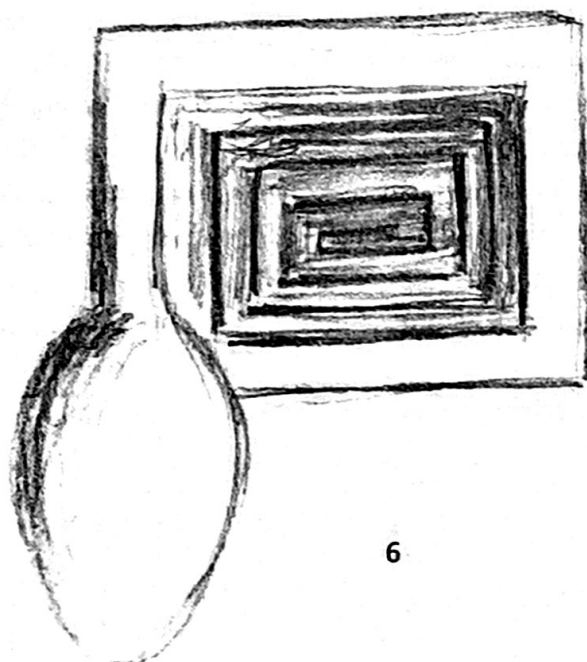
Lžíce... již odedávna ovlivňovala lidské životy. Spojovala nás dohromady, pomáhala v těžkých chvílích. Nikdo ovšem netušil, jaký potenciál ve skutečnosti skýtá. Po mnoha letech bádání, třibení myšlenek a experimentování se spojilo to nejlepší, co za svých 60 000 let existence lidstvo vytvořilo. Zrodila se myšlenka spooningu.

Spooning, neboli lžícovaná, je filosofie pomáhající najít zbloudilým ovečkám cestu těžkým životem pozemským. Dává lidem víru ve spravedlnost a vytrvalost. Není to náboženství, nýbrž postoj, názor, myšlenka. Tato myšlenka pojata komplexněji a latentně aplikována na život jako takový, dává věcem zcela nový, edukativní význam. Nabývá však naprosto jiný rozměr při potírání alibistické akomodace na akinézií postiženou společnost. Cílem filosofie je kompletní abjurace abdominálního myšlení, jelikož tento explicitní a invariabilní postoj již adhezoval ke quasilidské přirozenosti. Každý druhý člověk se stal perfidním. Mentalita stoupenců spooningu je zcela explicitní - dekrementovat subalternativní postoj.

A to... pomocí lžíce.

Doufám, že jsme našli společnou řeč a že každý z vás udělá něco pro to, aby se náš svět stal lepším místem.

Vít Malota

Až doneseš pivo, budeš pasován!

Zkuste si představit, že jste ve čtvrtém ročníku gymnázia a máte pasovat své o rok mladší kolegy. Těžký to úkol, který nesmí být v rozporu s nařízením pana ředitele, ale zároveň má pobavit a především zaujmout veškeré publikum. Jak se s tím poprali naši čtvrtáci, jsme na vlastní kůži poznali v úterý, 30. dubna, v odpoledních hodinách místo vyučování. Právě v tento čas došlo ke spojení mnoha různých názorů a nápadů jednotlivých tříd, kde se fantazii meze nekladly. Ukázalo se, že jiná třída, jiný mrav.

Naše třída, pasovaná oktávou, byla, nejspíš jako jediná, velmi mile překvapena. Kostička čokolády pro sladší život, načerno obarvená vincentka a poznávání našich profesorů a profesorek dle pokládaných definic. Ano, čtete správně. Žádné ošklivé věci k pití nebo jídlu, úkoly ani nic podobného. Ačkoli není to docela pravda, jeden velmi netradiční úkol jsme dostali. Vybraní zástupci naší třídy obdrželi půllitry a pár drobných a měli co nejrychleji v okolí školy sehnat poctivě natočené pivo. Ptáte se, proč zrovna takový úkol? Bohužel, správnou odpověď na tuto otázku vám dá asi jen samotná oktáva, my můžeme do té doby pouze spekulovat. Nejspíš měli chuť hřešit a v době vyučování (!) si chtěli svlažit hrdla dobře vychlazeným pivem. Odpovídal by tomu i výraz jistého žáka třídy oktávy, který, po přinesení piva k tzv. přezkoušení, měl po dvou locích tak blažený výraz, že úkol prohlásil za splněný a vzápětí i s pivem zmizel v budově gymnázia a po zbytek dne už jej nikdo neviděl. Šťastný to

chlapeček! Následně jsme už mohli být pasování symbolickým poplácáním učebnicí Sprechen Sie Deutsch. Jako památku na odcházející třídu jsme obdrželi kroniku (kromě čtyř listů naprosto nedotčenou) a také putovní sochu. Původně to měli být pískomilové, kteří mezi třídami už pár let kolovali, ale jelikož prý loňský obávaný konec světa nepřežili, tak bylo třeba najít něco jiného, co vydrží za všech okolností několik dalších let. A tímto pro nás pasování skončilo. Hodná a milá oktáva nás ušetřila jakéhokoliv násilí a mučení. Čím jsme si to zasloužili, sami nevíme, každopádně jsme rádi, že nás vzali na milost. Děkujeme, oktávo!

A chcete ještě vědět, jak dopadly ostatní třídy? Tak ty už to tak lehké neměly. Zkrátka, ne vždy jsou všichni na všechny hodní. Někdo si ze sklenice plné řas a jiných věcí vylovil svůj klíček ke štěstí, někdo musel vypít modrou a ne zrovna hezky vonící tekutinu na kuráž, jiní zase pusou vydávali gumové medvídky ze zelené vody. Nic moc příjemného, to je pravda, ale měli i pár hezčích aktivit. Třeba skok z „výše do hlubin“ se zavazanýma očima byl nesmírně zábavný, stejně tak jako soutěž proti určenému týmu učitelů v pojídání rohlíku a pití rajčatového džusu. Za statečnost a odvalu byli jednotliví žáci nakonec pasování na mazáky a obdrželi šerpu a korunku. Jedné třídní učitelce právě pasované třídy dokonce přijel předat žezlo a korunku sám pan král pasující třídy! No uznejte sami, co víc si na závěr přát?

Snad už jen, aby všichni čtvrtáci lehce a hlavně úspěšně odmaturovali!

Veronika Rábová

Hlavou proti zdi

(Žurnalistické okénko členů Klubu nadraných dětí)

Příští rok by mělo dojít ke sloučení ZSV, dějepisu a literatury do jedné hodiny, která bude dvakrát týdně. „Stejně je v těchto oborech šance na uplatnění mizivá, obživu zajistí jedině fyzika,“ pochvaluje si krok vedení školy paní Chaloupková. „Všechno jsou to pavědy!“ glosuje RNDr. Vojtěch Žíla a vyjadřuje naději, že v příštích letech vymizí tyto předměty ze školních osnov úplně.

Žabka Ethelka

Svoboda (črta)

„Žijeme v úžasném státu. Strana opět překonala plán tříletky. Produkce potravin vzrostla o 14 %. Ve zbrojním průmyslu došlo k nárůstu výroby o 27 %. Kulomet vítězství 27 543 kusů. Nášlapné miny 50 628 kusů. Plamenomet vítězství 7 550 kusů... Výroba tkaniček stoupla o 20 %. Strana oznamuje, že přiděl čokolády se zvyšuje na 20 gramů týdně. Nyní věnujte svou pozornost nejnovějším zprávám z fronty...“

Odložil jsem Orwellovu knihu 1984 stranou. Jde o jeden z posledních výtisků.

V dnešní době, v době internervové komunikace.

Od vynálezu osobních počítačů jde zřejmě o největší skok vpřed, jaký lidstvo udělalo.

Je to již deset let, kdy se člověk dokázal připojit díky nervové jehlici na lidský nervový systém přes temeno hlavy. Díky tomuto spojení je možné ovládat pohyby, myšlení i životní funkce lidského organismu. I - internervová jehla - je samozřejmě povinná pro všechny občany civilizované části světa. Ptáte se, jak je možné, že lidé nechají sami sebe ovládat. Jednoduše. O tomto nebezpečí nikdo dříve nevěděl, až na pár zasvěcených.

Uvedení tohoto pokrokového implantátu na trh provázela monumentální reklamní kampaň.

„Konečně se zbavíme všech tělesných postižení! Můžete snad sledovat své oblíbené filmy nebo surfovat po internetu (to ještě nebyl omezený cenzurou) a současně jít do práce? Až doposud to možné nebylo... ale časy

se mění. Pořídte si IJ a obdržíte zdarma nové net glasses.“

V každé přestávce mezi filmy v televizi, na každém billboardu, lavičce, autobusu i v oknech rodinných domů – všude byla reklama na novou IJ.

Spojení IJ a NG (net glasses) způsobilo skutečně celospolečenský převrat. Kdo je neměl – jako by nebyl. Lidé přestali sledovat cestu při chůzi, tu nám řídila IJ s nejnovější GPS, a sledovali film nebo chatovali přes NG, které obraz promítají přímo před očima. Svět se zrychlil.

Stát hustí do lidí skrz brýle tucty reklamních spotů. Fyzické kontakty mezi lidmi jsou jen vzácností. Veškerá komunikace se omezila jen na chatování přes internet. Některé pojmy ze starého jazyka zcela zanikly nebo ztratily význam.

Jen pro přesnost: „odvaha“. Není ji potřeba, pokud váš život řídí počítač. Když dojde k nějakému citovému vypětí „program“ vás ihned umrtví. To on rozhodne, kdy budete žít a kdy zemřete. Jednoduché regulování populace. Nicméně svobodou se ohánějí všichni. Od obyčejného uživatele IJ + NG až po megalomanské společnosti, jež vám den co den vštěpují, že jste svobodní. Ale svoboda, myslím skutečná svoboda, se vytratila. Nebo lépe... proměnila se v pouhé slovo, její pravý význam zůstává nenaplněn.

V den, kdy se lidstvo proměnilo ve stádo ovcí, nevytvářející žádné hodnoty, a v pouhé konzumenty produktů, servírovaných jim až pod nos, v ten den jsem pochopil...

Ráj je nemožný.

Svoboda je jen slovo.

Já... nejsem.

Vít Malota

Škola základ života (úvaha)

Cesta českého školství k podobě, ve které ho známe dnes, byla velmi dlouhá a trnitá. Dovolím si proto jen krátké nahlédnutí do minulosti.

Každý jistě ví, že povinnou školní docházku zavedla Marie Terezie ve snaze mít vzdělanější obyvatelstvo a tím pozvednout hospodářskou úroveň monarchie. Tehdejší školství bohužel trpělo dvěma výraznými neduhy – nízkou kvalitou učitelů a silně omezujícím státním dohledem. To (s přispěním dalších dílčích faktorů) mělo za následek poměrně zkosnatělý systém, v němž nebyla žákovi dána jiná možnost, než se tupě namemorovat látku.

Po vzniku republiky přirozeně státní kontrola odpadla a úroveň učitelů se zvedla, bohužel jedna důležitá součást revizi unikla – metody. Díky nepozornosti státotvůrců byly další generace žáků odsouzeni k stejnému údělu, jaký zakoušeli jejich předchůdci.

Ani po válce se to nemělo změnit. Role komunistické ideologie je zde nepřehlédnutelná – kdo nešel s davem a neuměl z paměti složení sovětské vlády, neměl velkou šanci žít v klidu a míru.

Říká se, že historie nás může mnohému naučit. Revolucionáři z roku 1989 tuto poučku asi nikdy neslyšeli. Jak jinak si totiž vysvětlit, že učinili stejnou chybu, jaká se stala za první republiky. Samozřejmě, všude, školství nevyjímaje, došlo k odpolitizování. Jenže víc už se v systému nikdo nešťoural. Díky tomu se v našem školství vyskytuje nezanedbatelné množství chyb.

Vynořují se častěji, než bychom chtěli. Vezměme třeba evergreen zvaný všeobecný přehled. Kde končí? Samozřejmě že vzdělávat by se měl člověk celý život. Na druhou stranu se žák často dostává do situace, kdy se musí učit dopodrobna předmět, kterým se nechce dál v životě zabývat. A právě tady působí spojení „všeobecný přehled“ jako všemocné zaklínadlo, které zastřeší prakticky jakékoli paměťové cvičení, které je nám uloženo. Ale řekněte sami – budoucímu lékaři bude informace o bitvě u Novary k ničemu, stejně jako budoucí učitel dějepisu nevyužije poznatky o Varolově mostu. Pravda, ten, kdo se bude v tomto odvětví pohybovat, bude zmíněné potřebovat. Ale proto přece fungují semináře.

V důsledku popsaného jevu pak vznikají až absurdní situace. Žák nadaný na jazyky, který vyhrává olympiády a zvyšuje tak prestiž školy, obdrží odměnu v podobě čtyřky z biologie či chemie.

Z tohoto pohledu se zdá, že škola neplní (nebo možná nikdy neplnila?) svou základní funkci – formování našeho charakteru a názorů. Osobně mohu říci, že na některých hodinách mám pocit, že vlastní názor není potřebný a dost možná ani žádoucí. Stačí mít látku „nadcenou“.

Řešení vidím v již zmíněném – v seminářích. Kdyby se jim dal větší prostor v rozvrhu, žák by měl možnost více si přizpůsobit výuku k obrazu svému (a tudíž si ji i přijemnit) a osobně si myslím, že by díky tomu mohl i proniknout v daném předmětu do větší hloubky. Nebudu zde celou ideu více rozebírat, protože by si jistě zasloužila více než jen pár řádek, které jí zde mohu věnovat, a přenechám ji k uvážení příslušným lidem.

Ruku v ruce s výše popsanými nešvary jde další – motivace, která je vůči žákům uplatňována přesně v duchu Machiavelliho výroku: „Vládce musí být milován nebo nenáviděn. Jednodušší je, aby ho lidé nenáviděli.“ Vážně je třeba pouštět na nás hrůzu a vší mocí nás tlačit k tomu, abychom daného učitele a tím i jeho předmět, mírně řečeno, neměli rádi? Mnohem účinnější by přece bylo pomoci nám vybudovat si k danému předmětu vztah natolik pozitivní, že se ho budeme učit sami, protože nás to bude zajímat. Strach je sice dobrý donucovací prostředek, ale do školy nepatří. Stejně nakonec spíš přeroste v odpor a následně v rebelii. A to neposlouží ani jedné straně.

Někteří učitelé volí jinou, nicméně stejně nešťastnou metodu – porovnávají třídy mezi sebou. Na to se dá říct jen jedno - edukace není závod, nesbírají se tu žádné body ani nedávají góly.

Samozřejmě si uvědomuji, že by bylo extrémně nespravedlivé generalizovat a tvrdit, že všichni učitelé jsou špatní, že všichni dělají všechno proto, aby nám školu zprotivili. Rozhodně ne. Je spousta těch, kteří si uvědomují, že těmito metodami se nedá dosáhnout výsledků a snaží se nám předat to nejlepší ze sebe. Na adresu takových se nedá říct nic jiného, než „Jen houšť a větší kapky“.

Stejně tak vím, že nestačí klást požadavky a čekat až budou splněny. My sami jako žáci na sobě musíme pracovat a připravit tak živnou půdu pro změnu. Pokud totiž budeme jen sedět a zírat do zdi, nevznikne žádná šance na zlepšení a budeme tak mít lví podíl na stagnaci českého školství.

Pokud nezačneme u sebe, prakticky tak zanikne naše právo na jakékoli námítky, protože ten, kdo nic nedává, nemůže ani nic očekávat.

Učitelé jsou taky jenom lidi, když jim někdo neustále mluví do výkladu a nedává pozor, prostě je to po čase otráví. Takovým musíme ukázat, že si změnu zasloužíme.

Martin Klecán

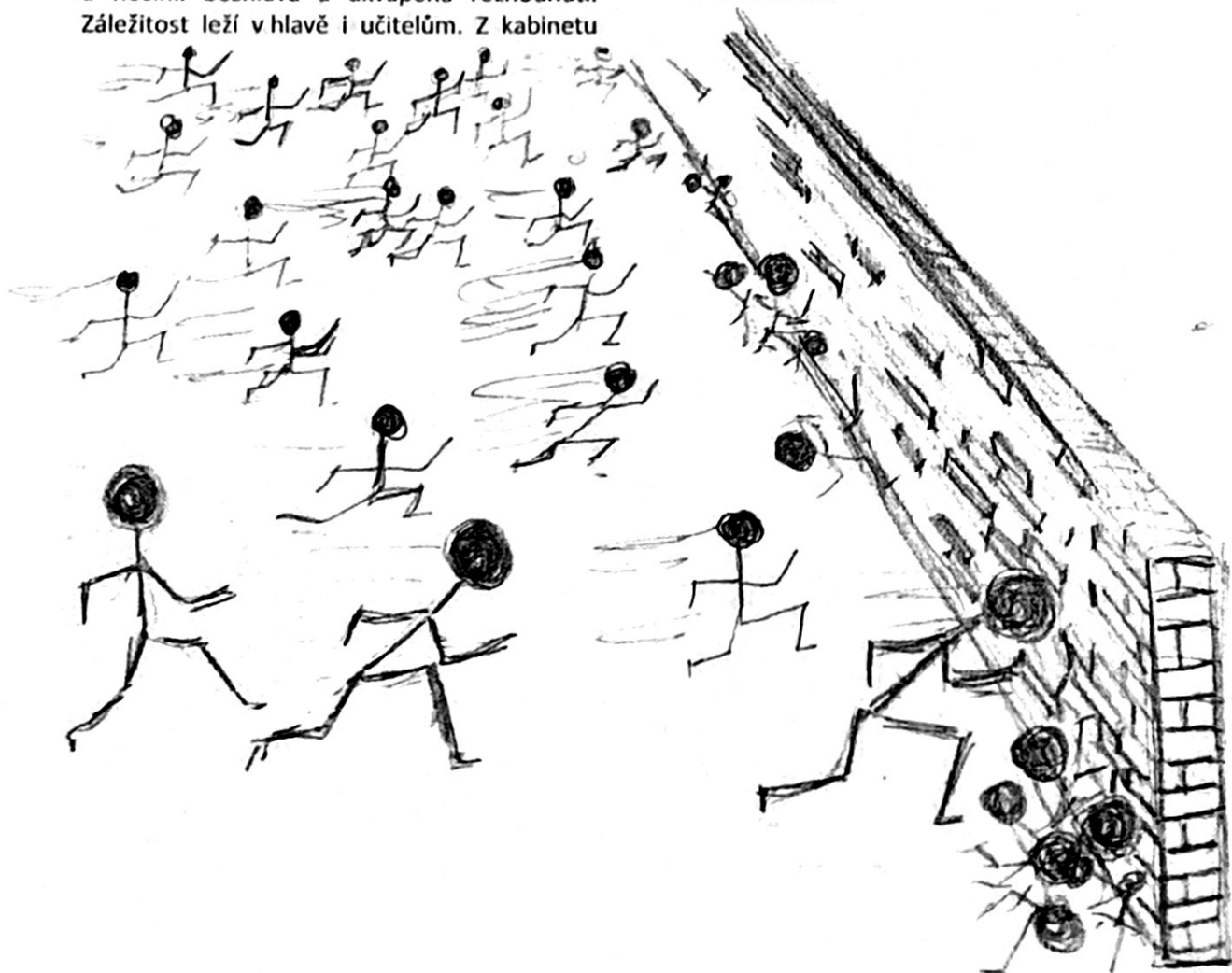
Hlavou proti zdi

(Žurnalistické okénko členů Klubu nadraných dětí)

Náš headmaster, Mgr. Miroslav Hlava, učinil radikální krok – žádá o změnu svého příjmení. Dělá si těžkou hlavu z toho, že je jeho jméno terčem studentských vtipů. Tato zpráva vyvolala po celé škole vlnu nevole. Kvarta přidržle tvrdí, že je to na hlavu. Podle chlapců z 3. B by měl pan Hlava pustit celý nápad z hlavy. Letošní maturanti sepsali manifest, přiléhavě nazvaný Hlava nehlava, v němž pana ředitele žádají, aby vše řešil s chladnou hlavou a nečinil bezhlavá a ukvapená rozhodnutí. Záležitost leží v hlavě i učitelům. Z kabinetu

matematiky zaznívá názor, že by si měl vše ještě nechat projít hlavou. Zeměpisářky žádají pana ředitele, ať neztrácí hlavu. Pan Hruška si také něco brumlá, ale nikdo mu nerozumí. Učitel tělocviku a biologie, který si přeje zůstat v anonymitě, tvrdí, že rozhodnutí nemá hlavu ani patu. Paní Příbylová argumentuje tím, že předělávat jmenovky, vizitky i všechny dokumenty by bylo značně neekonomické, ale když si pan ředitel postaví hlavu, jde vše stranou. Mgr. Hlava má svou hlavu, a tak je možné, že se v budoucnu dočkáme velkých změn.

Žabka Ethelka

Podzimní

Nenápadně se vetřel do našich
vysmátých obličejů...

Plížit se tiše ode dveří
a listů spad hořce sledovat.
Jak rychle se tmí a šeří,
zas budem stromy malovat.

Rychlou chůzí v ranní mlze
půjdem ztichlou pěšinou.
Zimou v duši jemně slze
vzpomínkou, kde slunce žhnou.

Což neslyšíte ten múzy zpěv,
jak mezi domy se vleče?
Což nevidíte ten zimy zjev,
jak na okna kreslí vkleče?

Má však i světlou stránku
ten podzim tohoto roku.
Postávat nedbale u stánku
i tleskati do rytmu kroku.

Bořit se rukama do barev,
dotknout se svažtělých tváří.
Poslouchat větru hrozivý řev
a obdivovat se stáří.

Následně nespadnout do deprese,
co ji přináší studený déšť,
však i člověk ledacos snese,
...
když ze sebe smyje kapky letních
vzpomínek...

Kateřina Vejvodová

Redakce: Martin Klecán, Jan Mrázek, Anna Kolářová, Vít Malota, Růžena Jirsová, Kateřina Vejvodová, Filip Smrčka, Magdaléna Piherová,
Matouš Vinš *in memoriam*

Přispěvatelé: Veronika Rábová, Irena Knetlová, Kateřina Kovářová, Magdaléna Šochmanová, Anežka Balíková...

Zvláštní přispěvatelé: Žabka Ethelka, J. X. Kšanda

Grafická stránka: David Kuncel, Magdaléna Piherová